

ikke blot i de nørrejdhfte, men ogsaa i de flest-
 vigste Stænder. Sagen har været behand-
 let, og Petitioner ere blevne indgivne;
 men de ere bestandig blevne afflaede
 fra Regjeringens Side. Det vil erindres,
 at paa den grundlovgivende Rigsdag var der
 endogsaa Nogle, der vare saa ivrige for at
 faae denne Sag frem, at de vilde have en
 grundlovmæssig Bestemmelse, ifølge hvilken Er-
 klæringerne skulde meddeles offentligt. Da dette
 ikke gik igjennem, kom Sagen ind i det først-
 valgte Folkething, hvor den blev forkastet.
 Senere er den kommen igjen, er bleven hvil-
 lende i Landstinget, og er nu paany kommen
 frem fra det andet Thing og bragt til For-
 handling her i Thinget, og jeg betvivler ikke,
 at, hvis, som jeg haaber, det skulde lykkes at
 faae Sagen forkastet ved Behandlingen her i
 Salen, saa vil den nok igjen vende tilbage
 til Behandling i en paafølgende Session. Hvis
 man af den Vedholdenhed, hvormed Opinionen
 synes at have grebet denne Sag, vilde slutte,
 at Loven maatte være retfærdig, billig eller
 hensigtsmæssig, saa troer jeg, at man vilde
 tage feil; men derimod troer jeg, at man er
 fuldkommen berettiget til at slutte, at der i de
 paagældende Forhold maa være Noget, der er
 misligt, Noget, der trænger til Rettelse, Noget,
 der giver Anledning til grundet Misfornøielse;
 og det er jo vel ogsaa indrømmet, at vor
 Lovgivning befinder sig i flere Retninger i en
 langfra ikke passende og hensigtsmæssig Ud-
 vikling, at der er et stort Omraade, hvor den
 staaer forældet, hvor man har stræbt at lempe
 sig ved at give Regjeringen en Bevillings-
 myndighed til at gribe ordnende og lempende
 ind ligeoverfor det, der anerkjendes for at
 være ufuldstændigt i Lovgivningen. Men det
 er aabenbart, at med en saadan arbitrair
 administrativ Afgjørelse vil Befolkningen ikke
 kunne finde sig tilfreds, og at der er et be-
 grundet Krav paa, at Lovgivningen erholder
 en tidsvarende Udvikling, som det ogsaa maa
 antages at være Regjeringens Hensigt at ville
 give den. Det vilde være den radikale Maade,
 hvorpaa man kunde hjælpe paa Sagen, det
 vilde være den rette Maade at fremkalde For-
 andring paa, at bortskære selve Anledningen
 til disse Ansøgninger, at borttage fra Admini-

strationens Afgjørelse hele den Uendelighed af
 Sager, der nu ad denne Vej maae finde deres
 Afgjørelse, og udvikle Lovgivningen saaledes,
 at den kom til at stemme med vor Tids For-
 hold.

Naar man imidlertid ikke har bestemt ud-
 talt Ønsket under denne Form, saa kunde det
 ved første Dietast synes noget besynderligt, at
 man er falden paa at indskrænke sig til en
 saa beskeden Forordning som den, at de Erklæ-
 ringer, der meddeles af Underøvrigheder eller,
 om man vil, Melleminstanser, skulde afgives
 offentligt, da det dog er aabenbart, at man
 derved paa ingen Maade fremkaldte et væsent-
 ligt forandret Resultat i Sagernes Behand-
 ling. Det er dog vist utvivlsomt, at nu som tid-
 ligere vilde Ansøgere erholde den samme korte,
 lakoniske og for dem saa høist utilfredsstil-
 lende Resolution, at det Ansøgte efter Om-
 stændighederne ikke kan bevilges. Men det er
 besynderligt, at Opinionen har grebet just
 denne bestemte Form for at udtale Ønsket.
 Dette Besynderlige troer jeg finder sin fuld-
 komne Forklaring i Lovgivningen selv. Jeg
 troer, at Lovgivningen har begaaet et Mis-
 greb, der vel i og for sig ikke er meget bety-
 deligt, men som dog nu viser sig at have havt,
 om man saa vil, sørgelige Følger, idet dette
 Misgreb efter min Formening har fremkaldt
 hele denne Bildfarelse, har ledet Opinionen
 paa det Bildspor, hvorpaa den nu befinder
 sig. Hvis nemlig Lovgivningen havde taget
 Sagen simpelt og naturligt, som det forekom-
 mer mig, den burde været taget, hvis den
 havde opfattet Øvrighedsmagten som en Gen-
 hed, staaende ligeoverfor Ansøgeren eller Klage-
 geren, havde sagt til Ansøgeren eller Klage-
 ren, at den Art Andragender, der aabenbart
 ikke af Overautoriteterne kunne afgjøres, uden
 først at være blevne forsynede med de fornødne
 Oplysninger og Erklæringer fra Underøvrig-
 hederne, burde indgives til Underøvrighederne,
 og derved havde ladet Ansøgerens eller Klage-
 gereis Forhold til Sagen foreløbig være af-
 sluttet, og man havde overladt til Øvrigheds-
 magten som en Genhed at afgjøre, paa hvil-
 ken Maade de Oplysninger kunde bedst til-
 veiebringes, som formøntes at være nødven-
 dige, for at Sagen kunde faae en billig og